

NS Stridkreet

#215

3 / 2025 (136)

Alfred Kotz

Kommando og lydighet Ord til Hitlers soldater

Del 1

Forord til 1st - 13th Utgave (opprinnelig utgitt 1934)

Tiden med den flammende stålstormen under første verdenskrig hadde en god side. Der granatene brast, var det ingen som ikke tilhørte oss fullt og helt. Den som hadde lyst og anledning til å unndra seg plikten, fordi han var feig, var ikke lenger blant oss.

Kamerater, jeg vet at dere lengter etter at alt skal gå fremover. Dere vil ikke at det skal marsjere noen i våre rekker som forfalsker vårt fellesskap. Dere lengter etter det vi en gang hadde i kompaniet: et stykke hjem, et stykke hjemland. Du lengter etter en kompanisjef av samme type som frontoffiseren. Og du frykter at noe kan snike seg inn, stille og ubemerket, noe som ikke er i samsvar med vårt vesen;

du frykter at det en dag kan være der og ikke kan viskes bort. Du er redd for at vi ikke skal beholde det vi hadde da det gikk dårlig. Dere er bekymret for at vi ikke skal bevare det vi med stor innsats oppnådde under Hitlers seierrike fane.

Tiden da den røde flommen trakk seg tilbake hadde også en god side. Vi visste alle hva vi skulle mene om hverandre. Heller ikke her var det noen som ikke tilhørte oss helt og fullt.

Hvor lenge er det egentlig siden vi sto på samme sted i fem timer i den store Tennishallen for å se vår Fører, som gikk fra mann til mann og så hver og en i øynene? Makthaverne hadde tvunget kameratene til å ta av seg støvlene, fordi de var en fare for staten. Men kameratene ga seg ikke. De sto barbeint selv om det var vinter. Vi måtte skjule de blå luene våre, fordi de ble betraktet som "uniform" og var forbudt. Utenfor var det politi, massevis av politi. Innenfor var det enorme, tettepakkede kolonner av tause, trofaste menn. Sulten tvang mang en mann i kne, men han gikk ikke sin vei, med mindre sanitetspersonalet bar ham bort. Alle hjertene der slo som ett. Det var ingen "hvis og men".

Hva sa Adolf Hitler til oss da? "Mine kamerater, én ting vet jeg med sikkerhet: Det finnes ingen feiging blant dere!" Det var velsignede timer, til tross for ubehaget. Vi visste at alle som sto der, hørte sammen i livet og i døden.

Kamerater, nå er dere fylt av håp om at det forblir slik. Det må og det vil forbli slik, hvis vi står sammen i frontens ånd. Vi må rett og slett passe på sammen, hver på vår plass.

Mannen ved fronten fryktet ikke så mye døden som livets falskhet: forstillelse, frekkhet, innbilskhet og arroganse. Krigeren som trer til side etter at han har gjort sitt, skjuler altfor lett skryteren så snart faren er over. I 1918 satt vi fremdeles i bunkerne. Utilstrekkeligheten bakfra brakte det som var blitt uunngåelig. Alt dette sitter fortsatt i oss. Vi føler straks den gamle frykten og den gamle mistilliten så snart noe uekte blir synlig.

Men det er stor forskjell på tidene.

November 1918: Vi sto foran fremveksten av partienes og korrupsjonens giftige blomstring. Slik begynte forfallet av stat, folk og nasjon. Og - en leder manglet.

Januar 1933: Vi opplevde begynnelsen på slutten for partisystemet. Korrupsjon og profittjag opphørte plutselig. Staten skapte et solid grunnlag for reformasjonen av folk og nasjon. Det beste tegnet på forskjellen mellom årene med elendighet og den nye fremgangen er vår Fører.

Vi konstaterer: Fronten er god, for vi vet selv hvem vi er og hva som foregår, og ledelsen er god. Hvis det er noe som må korrigeres mellom disse polene, så vil Føreren mestre det på samme måte som han mestret splittelse og latskap. Den største oppgaven er utført. Vi ser fortsatt på Adolf Hitler med full tillit, alltid og

overalt klare til å hjelpe med full innsats for å fullføre hans enorme arbeid og igjen og igjen å sikre og forsvare dette arbeidet med våre liv.

Dette faktum forblir uforanderlig. La oss nå gjøre oss klart hva som må gjøres for at den endelige seieren ikke skal bli unødvendig dyr. Vi forstår hverandre raskt når jeg ganske enkelt beskriver førerens natur - ting som dere allerede så ofte har følt og tenkt selv. Det jeg forteller er åpenbare sannheter, men likevel er det ikke alle som kjenner dem.

Forord til 14th Utgave

"Ledelse og etterfølgelse" ble ikke skrevet med den hensikt å være noe nytt. Det lå allerede et seriøst forarbeid bak. Det første utkastet gjenspeilte utdannelsen av underoffiserer i min tjenestegren. Våre "revolusjonære aktiviteter" var egentlig ikke noe annet enn beviset på at vi var fienden overlegen: renere, modigere og sterkere i troen på Tyskland, på Adolf Hitler og hans misjon. Underveis var det mye som var vanskelig og ubeskrivelig vanskelig for oss, men det som var vanskelig for oss, ble alltid lettere når vi så på Føreren. Han var og forble, alltid og overalt, et forbilde uten sidestykke for oss. Det vi utholdt var ingenting i forhold til den byrden som denne mannen mestret. Den som sto for ham, som delte offer og fare med oss, var en kamerat i livet og i døden: Han var en Hitler-soldat.

Førerens styrke vant gang på gang nye tilhengere - fra fienden eller fra dem som ikke hadde brydd seg. Antallet Hitlersoldater vokste og vokste, inntil solen til slutt gikk opp den dagen da ikke bare vår lille gruppe tyskere var Hitlersoldater, men hele det tyske folk.

"Ledelse og etterfølgelse" trenger imidlertid ikke å endre tittel av den grunn. Dette verket er fortsatt rettet mot Hitlers soldater. For vi er alle soldater, enten vi er arbeidssoldater eller våpensoldater. I dag er ingen anstendig tysker et unntak. Vi ønsker alle å være soldatmennesker, oppriktige som soldater, ekte og klare, hederlige og ridderlige, harde om nødvendig, hensynsfulle og kameratslige innbyrdes, og trofaste mot Tyskland til døden.

Løpende suksess er ingen tilfeldighet. De springer utelukkende ut av karakterverdier, av flid og oppofrelse. Å skape disse verdiene er målet med utdanningen. Suksesser som oppnås av helheten, er også suksesser for medlemmene. Derfor er medlemmene forpliktet til å underkaste seg denne utdannelsen.

Eksemplene i "Ledelse og etterfølgelse" peker nesten alltid inn i soldatverdenen, fordi plikt og oppofrelse finner sine høyeste krav der. De kan

naturligvis brukes på alle andre tyskere, for fabrikkssjefen så vel som for arbeideren, for den lærde så vel som for studenten, for lærer og elev, for mor og barn. En ting er sikkert: Hva vi enn gjør, er det alltid bare en svak takk til de menn som har blødd og gitt alt for oss.

Da jeg i løpet av kamptiden, på oppfordring fra mine kamerater, skrev ned et kort utkast til denne instruksen, skrev jeg med vilje ikke ned alt jeg hadde sagt, slik at leseren skulle få rom til å videreutvikle hovedtankene. I denne nye utgaven har jeg bevisst fylt ut noen av disse hullene, fordi "Ledelse og etterfølgelse" nå har en mye bredere oppgave og ikke lenger bare er en klasseveiledning, men veldig ofte bare blir lest. Dette er ikke ment som et angrep på den gamle skikken med høytlesning, for det talte ord er bedre enn det oppleste. Selv i den nåværende formen er det nok rom for individuelle presentasjonsformer. Hovedpunktene er uforandret; de gir nok stoff til den som søker det.

Bildet av nåtiden er som en mosaikk hvis lyse polering ikke fornekte mørke steiner. De minner oss om hva som gjenstår å gjøre. Fortiden bærer seglet til en mektig, heroisk tid. Det er vår oppgave å vise oss verdig til den; det er vår plikt å bruke all vår styrke til å møte fremtidens behov.

Det er viktig med våpen av høyeste kvalitet; enda viktigere er det at den beste mannen betjener våpenet; viktigst er imidlertid det uforgjengelige samholdet i folket, hvis sønner ikke bare er de beste soldatene, men også de beste arbeiderne, som står bak soldatene.

Til det høyeste mennesket hører det høyeste på jorden: lederskap og styre. Den beste skal alltid lede. Det er ille når det er annerledes, det vet vi av bitter erfaring. Hver og en må bruke sine beste verdier for Førers vilje. Disse verdiene faller imidlertid ikke ned fra himmelen til noen av oss. De må oppnås og fortjenest. Vi er ikke overmennesker. Hvis vi vil være de beste - og det må vi være av takknemlighet overfor dem som er etterlatt i fiendeland - så må vi med glede ta imot de anstrengelser som utdannelse, trening og videreutdanning krever, slik at når vi må lede, så leder vi rett, og slik at vi trygt følger, når vi hører til følget.

Riktig ledelse og riktig etterfølgelse har fått et evig monument i itons tid: de levendes og de døde heroiske ære.

Tyskland

Vi er opptatt av Tyskland, alltid av Tyskland. Det må forankres og sies igjen og igjen. Ellers risikerer vi - under presset fra personlige bekymringer - å gi min-

dre oppmerksomhet til den store ideen eller til og med å glemme at individet er en del av helheten, at hans liv bare blir et liv når det blir en del av den høyere helheten av art og språk, av følelse og tanke, av folkets fortid, nåtid og fremtid.

En opplevelse som i utgangspunktet virket veldig triviell, opptar meg fortsatt. For mange år siden tok jeg en søndagsutflukt med gutten min. Den korte togturen gjorde et så dypt inntrykk på den lille gutten at han spurte meg i Tegel: "Er vi fremdeles i Tyskland?" Først lo vi av det. Men så gikk det opp for meg at barnet ikke fortjente å bli ledd av på grunn av dette spørsmålet. Snarere tvert imot! Han hadde begynt å danne seg et begrep om Tyskland. Jeg har møtt folkekamerater som aldri i sitt liv har forlatt landsbyen sin. Mange av våre storbybarn er det samme. Selv mange av oss som har kjempet for Stor-Tyskland, har forblitt temmelig provinsielle.

Det er vanskelig å frigjøre seg fra det provinsielle. Hver og en ser verden ut fra det perspektivet som er formet av opprinnelse, sosiale forhold, intellektuelt nivå og yrke. Aviser og radio har riktignok bidratt til å skape forandring, men våre forestillinger om Tyskland blir nødvendigvis igjen og igjen forvrengt av lokalpatriotisme, for ikke å si av mistillit og sjalusi.

De positive resultatene kan ennå ikke måles ut fra det faktum at tyskere nå blir vist Tyskland, at tyske arbeidere hvis lønn aldri før gjorde det mulig å reise, nå kan se hvordan tyskere lever i andre provinser. Det er ikke bare styrken gjennom glede, men også styrken gjennom vissheten om at vår landsby, vår by ikke er Tyskland alene, at vi har et fedreland, stort og storslagent vakkert, og at vi er sønner og døtre av et enkelt, robust, flittig og ambisiøst folk.

De store begivenhetene i vår tid har til fulle vist de tyske mennene, som står som soldater ved veikrysset i den historiske forvandlingen, hjemlandets vesen og natur. Selv i det fjerne kan de gjøre utallige sammenligninger. De vil oppdage at dette landet er vakkert. Eller at naturen velsignet en region enda mer, fordi det er to innhøstinger hvert år, og de vil se at hver person elsker sitt hjemland og anser det som vakkert, selv om det er aldri så godt.

Bare denne tanken, kjærligheten til hjemlandet, viser allerede det rette perspektivet. Den tyske soldaten lærer ikke bare fra bøker. Han ser med egne øyne monumentene over hele nasjoners oppgang og fall. Han blir kjent med det stolte, skinnende rene folket i nord, og han ser i andre land at store nasjoner verken har styrke eller vilje til å reise seg fra sin fattigdom.

Den levende rase-, kultur- og samfunnshistorien omgir hele tiden krigeren i fremmede land. Han vet at han har en rolle i en enorm transformasjon, uten sidestykke i verdenshistorien. Men tankene hans vender alltid tilbake til Tyskland, som han med rette er stolt av i sammenligning. Nå er det lett for ham å omfavne det edle og rene. Og han vet at det verdifulle ikke bare må bevares,

men at den dypere meningen med livet ligger i den endeløse kampen for det bedre, jakten på det vakreste, oppfyllelsen av det mer edle.

Han vet hvor nødvendige slike refleksjoner om Tyskland er. Det viser seg umiddelbart når du spør en av dine tilhengere som arbeider for Tyskland i hjemlandet, hvilke tanker han har om begrepet Tyskland. Prøv deg frem! Hjelp ham ved å antyde svarene på dine spørsmål gjennom nye formuleringer. Ofte kan det bare være en antydning. Men selv dette gir nok stoff til ettertanke og dannelses. Du har ikke tid til en grundig presentasjon.

Men din oppmuntring oppnår det verdifulle resultatet at du leder kameraten din til de kildene han altfor lett overser, fordi de ligger for nær hans egen vei.

Eksempler

Et spørsmål: Er Tyskland det som vises på et kart med en farget ramme?

Svar: Sluttet du å se på Saar som en del av Tyskland da grensene på kartet var annerledes enn de er i dag? Var det annerledes med Østerrike, Sudetenland og Danzig?

Spørsmål: Er landskapene, byene, landsbyene, elvene, broene, monumentene og alt annet som er synlig innenfor disse grensene Tyskland?

Svar: Seiler ikke tyske skip på fremmede hav? Forkynner ikke de tekniske landvinningene over hele verden tysk dyktighet, tysk ånd og tysk arbeidsomhet?

Spørsmål: Er folk av tysk ætt og tysk språk innenfor Tysklands grenser Tyskland?

Svar: Tilhører ikke våre landsmenn som lever blant fremmede folkeslag oss, Tyskland?

Et spørsmål: Og hvis vi nå tar sammen alt som tilhører oss, og det tyske folk, uansett hvor de bor, er alt dette sammen Tyskland?

Svar på dette: Tilhører ikke det Tyskland som er av tysk opprinnelse, det som en gang var, alt det som vokser frem i og rundt Tyskland i en ubrutt kamp, som historien forteller så mye om som advarer og forplikter?

Et spørsmål: Er Tyskland det tyske folket av i dag, det folket som lever og virker i dag?

Svar: Hvor kommer vi fra? Ville vi i det hele tatt eksistert uten dem som var før oss? Og hva ville vi vært hvis ikke våre forfedre hadde brydd seg, kjempet og håpet for mer enn bare seg selv, men også for oss? Hvem har gjort mest for Tyskland: skaperne av nåtiden eller de mange som har arbeidet før oss?

Jeg har et spørsmål: Er Tyskland alt dette? I fortid og nåtid?

Svar: Bærer vi ikke kimen til ny tilblivelse i oss? Oppfylles ikke nytt liv gjennom oss? Er vi ikke fedre, foreldre til en kommende generasjon? Tilhører ikke vår kjærlighet og lojalitet den, vår omsorg og vår plikt? Hvem ønsker vel sine barn noe vondt?

Mye vil bli nydannet, nyetablert og nyskapt i Tyskland. Tilhører ikke også fremtidens verk Tyskland?

Som leder bør du stille slike spørsmål til dine etterfølgere! Når han svarer på disse spørsmålene, vil han føle at hans kjærlighet til dem som kommer etter ham, vokser. Denne kjærligheten vil vise ham hans plikt overfor dem som ikke engang er født ennå. Og det vil bli lettere for ham å erkjenne hva han skylder dem som nå lever, bor og lider ved hans side. Det vil være av avgjørende betydning for hans liv å klargjøre at hans barn og deres barn en dag vil være det han nå er, at de en dag vil høste det han nå sår, akkurat som vi nå betaler prisen for det som ble forsømt før oss, og hvordan vi kan glede oss over det våre fedre og bestefedre skapte.

Tyskland er summen av det som var tysk og det som kommer til å bli tysk. Vi står midt i dette. Vi lever bare vårt liv når vi føler ærbødighet og takknemlighet overfor de menneskene som gikk i graven før oss, og overfor de verkene de etterlot seg i våre verdige hender, og hvis vi er oss bevisst det store ansvaret vi bærer overfor kommende tyske folk og ting.

Hvem av oss ønsker å bli forbannet av våre etterkommere?

Tyskland og den tyske nasjonen er som en mektig storm som kommer fra urtiden og fortsetter inn i evigheten.

Nasjonen er en ubrutt kolonne, som marsjerer dit og deretter krysser broen som forbinder fortid og fremtid. Selv om det bare er de som står og går på denne broen som er synlige, selv om det bare er de som tenker, føler, strever og skaper, så er det likevel ikke bare tyskerne i nåtiden som er nasjonen. Til den hører også de som er forsvunnet i det fjerne på den andre siden, og de som kommer langveisfra, og som en dag vil tre inn på broen over nåtiden.

Denne elvens, denne marsjkolonnens løp og styrke avhenger av to store faktorer: av blod og jordsmonn. Den ene eller den andre kan tørke ut, hvis den ene er mer fruktbar enn den andre. De er avhengige av lederskap og etterfølgelse, fordi energien mellom dem alene kan overvinne faren for at jordsmonnet ikke er like fruktbart som blodet, eller at blodet ikke forblir rent, at det tørker ut og fremmed blod blir herre over jordsmonnet. Bare riktig lederskap gir elven et fast elveleie og dermed den uovervinnelige styrken til å sikre sitt livsrom, den styrken som ellers med dødelig sikkerhet ville svinne meningsløst inn i tusen små bekker.

**NSDAP/AO er verdens største organisasjon.
Nasjonalsosialistisk propagandaleverandør!**

**Trykte og nettbaserte tidsskrifter på mange språk
Hundrevis av bøker på mange språk
Hundrevis av nettsteder på mange språk**

Abonnementsskjema

☐ Abonnement på *NS KAMPFRUF* for de neste tolv utgavene. 30,00 Euro eller US \$ 30,00. (Vennligst spesifiser hvilken språkutgave du ønsker!)

☐ Donasjon - *DIN støtte gjør vårt arbeid mulig!*

Name _____

Gate _____

By _____ Postnummer _____

Land _____

(Valgfritt) E-postadresse/telefon _____

**Post til: NSDAP/AO - PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA
(Eller utelat "NSDAP/AO".)**